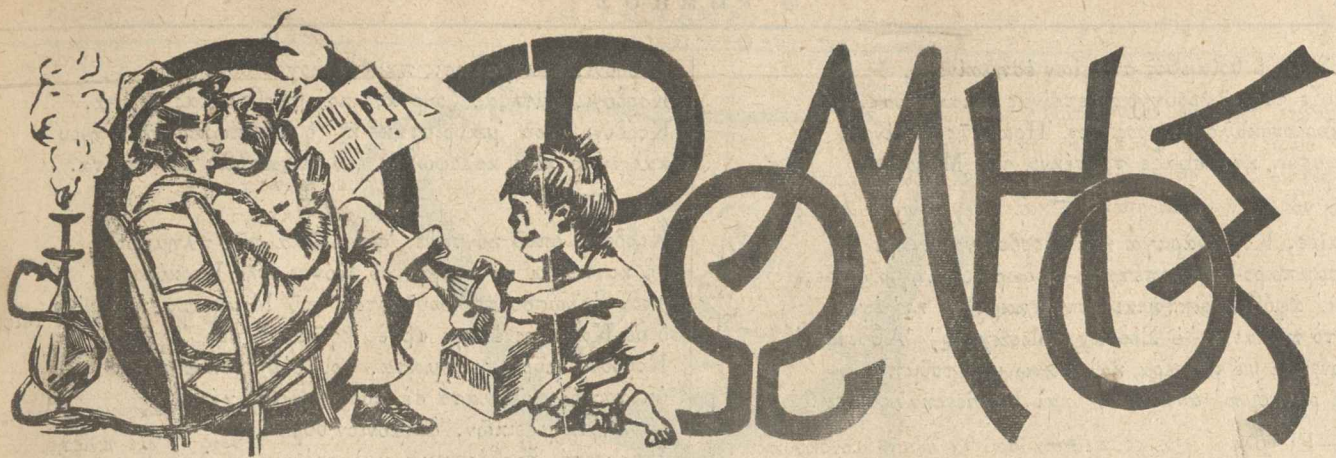

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιδύο μηνὸς Ἀπρίλην
καὶ τῆς Κορδόνας οἱ πάντες φίλοι.

Ἀριθμὸς πεντακόσα κι' ἐννιά
καὶ μαυρίλα πολλῶν μ' ἀπονιά.

Μέγας ὕμνος τῆς Κορδόνας γιὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας.

Κορδόναρος ἐρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται ;
Κορδόναρος ἐλάλησε καὶ τίς δὲν λέγει ναί ;
Ἀνοιξόμεν τὸ στόμα μας κι' ἐξ ὕμνων πληρωθήσεται
πρὸς τὴν Καδμείαν νίκην σου, Κορδόναρε κλεινέ.

Κορδόναρος, Κορδόναρος... ἐφρύαξεν ἡ πλάσις,
Κορδόναρος ἀνέρχεται κι' ἐκ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης.
Μὲ τοῦτον ὅς συνδέσωμεν ὅ,τι σεπτὸν καὶ τίμιον,
εἰς λήθην παραδώσωμεν καὶ ντέρτια καὶ μεράκια μας,
ὕμνητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προσίμιον,
λύσωμεν τὰ κορδόνια μας καὶ τὰ καλαμοθράκια μας.

Ἐγαύγισαν τὴν νίκην του δαιμονιῶντες σκύλοι,
λουστρών τὸν διελάλησαν μουντζουρωμένα χεῖλη,
καὶ Σειληνοὶ καὶ Σάτυροι ἀπὸ κρασί κουρούναις
παντοῦ τὸν ἐκουδούνισαν σὰν τράγοι μὲ κουδούναις.

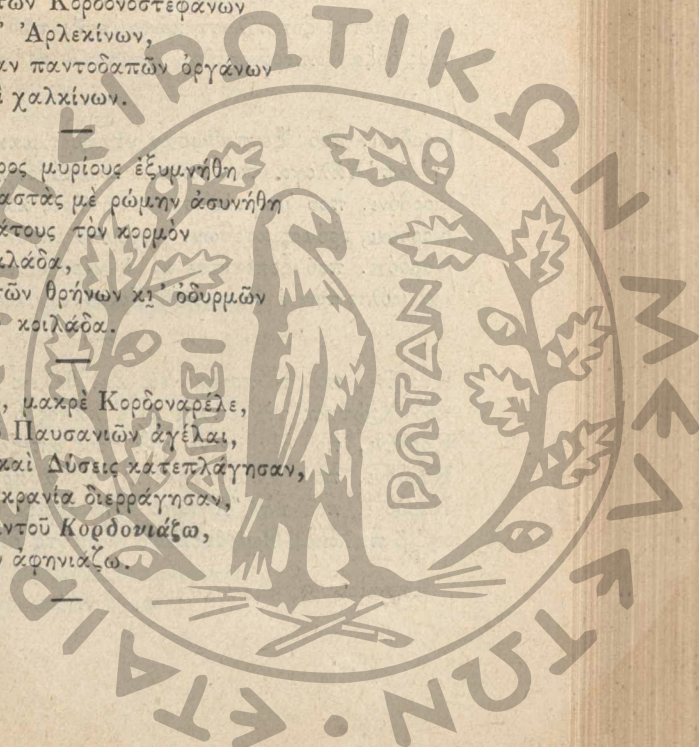
Γυναικες ἄφησαν παιδιὰ καὶ τοῦ σπητιοῦ τὴν λάτρα,
γυναιξὲς ἀπὸ συγκίνησιν ἐκόντεψε νὰ πάθῃ,

κι' ἐκεῖν' ἡ θεοπάλαθῃ τοῦ δρόμου Κλεοπάτρα
τὴν νίκην συμβολίζουσα εἰς δίφρον ἐθεάθη.

Γι' αὐτὸν θαλίαι κι' ἑορταὶ καὶ μαινομένων κῶμοι,
γι' αὐτὸν ἐδιφρηλάτησε κι' ὁ Σακκουλὲς ἀκόμη,
ἐφρένισαν οἱ κάτοικοι τῶν Κορδονοστεφάνων
μὲ μούτσουν' Ἀρλεκίνων,
καὶ φθόγγοι συνηνώθησαν παντοδαπῶν ὀργάνων
ἐγγύρδων καὶ χαλκίνων.

Εἰς φθόγγους ὁ Κορδόναρος μυρίους ἐξυμνήθη
κι' ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξαναστὰς μὲ ρώμην ἀσυνήθη
ὅλον περιετύλιξε τοῦ κράτους τὸν κορμόν
ὥσάν περικοκλάδα,
κι' ἐτάϊσε κι' ἐπότισε τῶν θρήνων κι' ὀδυρμῶν
τὴν νηστικὴν κοιλάδα.

Χαῖρε Κορδοναρούμπουρε, μακρὲ Κορδοναρέλε,
κρεμάσθησαν ἀπάνω σου Πausaniῶν ἀγέλαι,
Ἀνατολῶν Ἀνατολαὶ καὶ Δύσεις κατεπλάγησαν,
μάχαι συνεκροτήθησαν, κρανία διεσπάγησαν,
καὶ ρῆμα νέον ἤχησε παντοῦ Κορδονιαῖω,
ὃ μεθερμηνευόμενον ἐστὶν ἀφηνιάζω.

Διὰ πολλῶν ὁ θρίαμβος σημείων ἐσημαίνετο,
κατέκλυζε τοὺς λάρρυγγας ρετσίνας Νιαγάρρας,
κι' ὁ Κορδοκαλούμπας σὺν Ἡρακλῆς ἐμαίνετο
ὅταν λυσσῶν κατέσφαξε τὰ τέκνα τῆς Μεγάρρας.

Τρεῖς χαῖρε, Κορδονάραγα καὶ Κορδονονάνναρε
καὶ Μπάμπαρα-μπαρμπέταρε-Θοδωρο-Δεληγιάνναρε,
γιὰ σὲν ἀφρόως ρίπτομαι 'στὴν κάμινον κι' ἐγὼ
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Σεδράχ, Μισάχ κι' Ἀδοναγῶ,
καὶ σέρνομαι μὲ τέσσερα καὶ κάνω μία τοῦμπα
τρόμπα ριμπόμπ' ἀναφωνῶν καὶ Κορδοκαλούμπας.

B'

Κορδόνι, γέρος τοῦ Μωρηᾶ ἐρατεινὸς κι' ἐράσιμος,
Κορδόνι, Θωδωράκης μας καὶ Μπάμπας πανσεβάσιμος,
Κορδόνι, Ρήγας λυτρωτῆς 'στῶν συμφορῶν τοὺς σάλους,
Κορδόνι, Πάσχα τῶν πιστῶν καὶ χάσκα γιὰ τοὺς ἄλλους,
Κορδόνι, μάννα τοῦρανοῦ καὶ σὺν ραχάτ' λουκοῦμι,
Κορδόνι, ποῦγινε θηλειὰ 'στὸν σβέρκο τοῦ Δραχούμη.

Κορδόνι, ποῦ 'σαλάκωσαν σιδερωμέναις μούραις,
Κορδόνι, ποῦ 'χαμῆλωσαν ψηλοκαπελαδούραις,
Κορδόνι, στήριγμα φυλῆς σεμνῆς κι' ὑπερηφάνου,
ποῦ ξεψυχᾷ γιὰ λόγια,
Κορδόνι, ποῦ φινίρισε κι' ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου,
τοῦ Ζάκυνθος ἡ τζόγια.

Κορδόνι, δόξα Πλαταιῶν καὶ νίκη Μαθαθῶνος,
Κορδόνι, ποῦ δὴ Στέφανοι 'μαυρίστηκαν ἀπόνως,
Κορδόνι, ποῦγινε 'ψηλὸς κάθε κοντὸς καὶ νάνος,
ποῦ τὸν μουςάτον Ὑπουργὸν ἐνίκησεν ὁ Λάππας,
Κορδόνι, ποῦ τὴν ἔπαθε καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Θάνατος,
γιατὶ τὸν ἐλοξόβλεπε ὁ γκράν Κορδο-Πάπας.

Κορδόνι, κήρυγμα χαρᾶς καὶ πίστεως κι' ἀγάπης,
ποῦ καὶ κοτζάμ Τρικούπαρος μᾶς ἦλθε σὺν Ἀράπης,
Κορδόνι, τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Θεσμῶν καλοῦπι,
ζωὴ κι' ἐλευθερία,
ποῦ μὲ ψαλμούς ἀνδρείκελον κηδεύει τοῦ Τρικούπη
λυσσῶσα μαγγαρία,
κι' ὠρεται ξυμπόλυτη καταμεσῆς τῶν δρόμων
πρὸς δόξαν ἀπερίγραπτον γραπτῶν κι' ἀγράπτων νόμων.

Κορδόνι, ποῦ 'ξεσπάθωσαν νταῖδες μακελλάρηδες
κι' ἀπ' τῶν ἄλλων τῶν ἔπασαν καμπόσοι καθαλάρηδες,
Κορδόνι, ποῦ 'μαρτύρησαν κλητῆρες καὶ περίπολοι,
Κορδόνι, τρόμος ἀσεβῶν, γερομπαμπούλας, Δράκος,
Κορδόνι, ποῦ ἐπίτινασε κι' ὁ γέρο Πίτ 'στὴν Τρίπολι
καὶ μόλις τὴν ἐγλύτωσε ὁ Τριανταφυλλάκος.

Κορδόνι, ποῦ τὸ προσκυνεῖς καὶ θέλεις καὶ δὲν θέλεις,
ποῦ Χιώτικη τὴν ἔπαθε κι' ὁ λάλος ὁ Μιχέλης,
Κορδόνι, ποῦ δὲν ἔγινε γιὰ τοὺς ἀπέξω χάρις,
Κορδόνι, ποῦ 'μαυρίστηκε κι' ὁ Ναυάρχος Κανάρης,
Κορδόνι, ποῦ τὴν Ἀγκυρα τὴν ἔρριξε 'στὸ φούντο
κι' ὁ παλαιὸς Θεμιστοκλῆς μ' αὐτὸ δὲν πιάνει πούντο.

Κορδόνι, ἐνασχόλησις παντὸς ἀργοῦ δυστήνου,
Κορδόνι, πίπιζα, ζουρνᾶς, καὶ βαρβατίλας χυῶτα,
Κορδόνι, ποῦ 'μαυρίστηκε κι' ὁ Φώσκωλος τῆς Τήνου
καὶ μήτε κανὼ κολοφωτιά δὲν θάναι σὺν καὶ πρῶτα.

Κορδόνι, ὅπου κόντεψε 'στὸ ρεῦμα τῆς πλημμύρας
τὸ κοντιλίκι νὰ πνιγῇ τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας,
ὅπου 'κλωσσούσε Βουλευτὰς τοῦ Μπάμπας ἡ μανίκα
ὁ δὲ Κοζάκης ἔλεγε ἀβρὲ 'βγήκα ἢ δὲν 'βγήκα ;
Κορδόνι, μύρα, χρίσματα, λουλούδια, περιστέρια,
ὑποταγῆς φιλήματα σὲ πόδια καὶ σὲ χέρια,
ἐπιληψία μερικῶν, δαιμόνιον θυμοῦ,
ξεφωνητό, ξεσβέρκωμα καὶ φούσκωμα λαίμου,
ἀδιάκοπο προσκύνημα μικρῶν μεγάλων φίλων
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο ἐξάρθρωσις σπονδύλων.

Κορδόνι, ποῦ 'σοτάρισε 'στὸν Βῦλο κι' ὁ Καρτάλης
κι' ὁ γέρο-Κανταρτζής,
κι' ἐβγήκε μὲ τοὺς τέσσαρας ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ὁ νεὸς χωρατατζής.

Κορδόνι, στραβοκύνταγμα κι' ἀγρίεμμα τῆς μούρης
παντὸς παλληκαρᾶ,
Κορδόνι, ποῦ 'κακάρωσε κι' ὁ Χαλκιδεὺς Βουδούρης
ἐμπρὸς 'στὸν Κακαρᾶ,
καὶ τώρα φίλοι κι' ἄγνωστοι 'ρωτοῦνε σοβαροὶ
ἐκείνην τὴν κουδούνα του ποῖός τάχα θὰ βαρῇ.

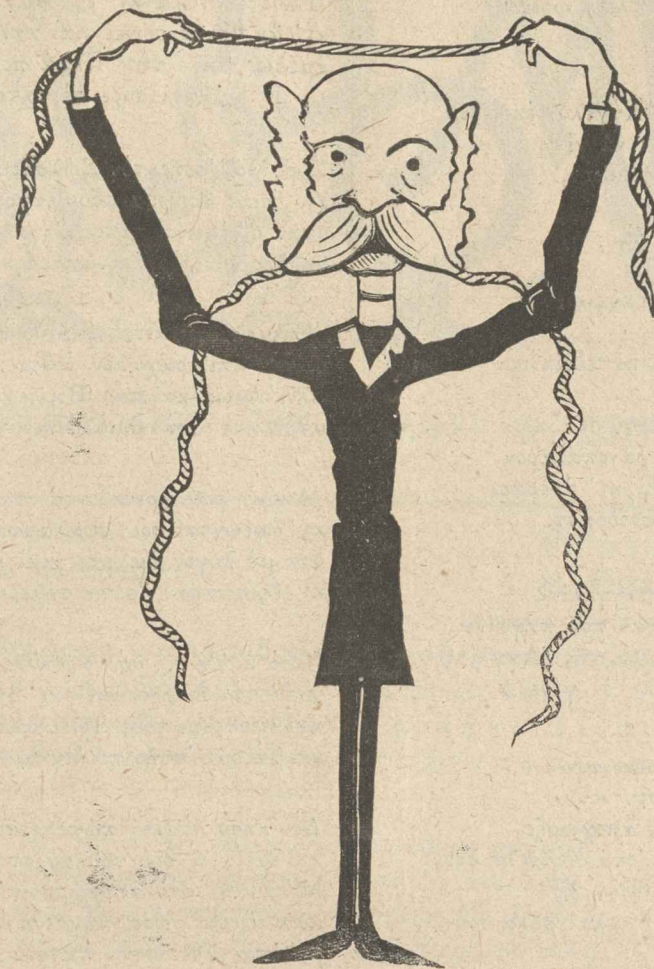
Κορδόνι, βροντοκτύπημα, μπάμ, μπούμ καὶ τούγκου τίμ
Κορδόνι, παληοσίδερα, σιδεροστιαῖς καὶ τσίγκοι,
Κορδόνι, ποῦ τὸ χρώμα μας σὺν παπαροῦνα βάφεται,
Κορδόνι, ποῦ δὲν λέγεται, Κορδόνι, ποῦ δὲν γράφεται,
Κορδόνι, λυτρωσις δεινῶν ἐνὸς λαοῦ μεγάλου...
Νέα Σιών, ὁργιάζε καὶ χόρευε κι' ἀγάλλου.

Γ'

Εἴτις Κορδοναρούμπας καὶ Κόρδονος ἀσίκης
ἀπολαύτω τῆς λαμπρᾶς καὶ τῆς πανδήμου νίκης,
εἴτις τοῦ Μπάμπας ἔλειχε τὰς χεῖρας ὡς κυνάριον
ἀπολαύτω πλούσιον τῆς στρουγγᾶς τὸ δηνάριον,
εἴτις πιστὸς εἰργάσατο ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας
δεχέσθω πάντα τὰ καλὰ τῆς Κορδονέ-Θοδώρας.

Εἴτις πιστὸς κατέφθασε βραδὺς μετὰ τὴν τρίτην
ἐορτασάτω σήμερον μὲ πάντα Κορδονίτην,
εἴτις πιστὸς κατέφθασε βραδὺς μετὰ τὴν ἑκτὴν
εὐρήσει χάριν περισσὴν 'στὸν πάντων ἀποδέκτην,
εἴτις πιστὸς ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην ἡμέραν
κι' ἀνακραζέτω ζήτω.

Εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην νῆστις
ταχέως προχειρίζεται τῆς Κορδονάρας μύστης,
μὴ φοβηθῇ βραδυτῆτα, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω,
κι' αὐτὸς καινούριο 'γρήγορα θὰ βάλῃ στιβαλέτο,
καὶ γὰρ πολὺ φιλότιμος ὢν ὁ κοινὸς Δεσπότης
τὸν τῆς ἐνάτης δέχεται καθὼς καὶ τὸν τῆς πρώτης,
τὸν πόθον καὶ τὴν πρόθεσιν παντὸς ἀναγνωρίζει,
κάκεινθ' ἔσιν δίδωσι καὶ τοῦτον διορίζει.

Οὐκοῦν οἱ πάντες σπεύσωμεν καὶ δεῦτεροι καὶ πρῶτοι
καὶ γὰρ τῆς πλάνης τῆς μακρᾶς ἐλύθησαν τὰ σκότη,
μηδεὶς θρηνεῖτω σήμερον πενίαν καὶ λιμὸν
κι' ὁ Μπάμπας Κορδονάραγας ἐλθέτω μεθ' ἡμῶν,
πασάτω στόμ' ἀπύλωτον παντὸς ψωροδερέμη,
ὁ μόνος σήμερον πολὺς κι' ἡ τράπεζά μας γέμει,
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλούτου τῆς λιτότητος
καὶ παρὶς θωπεύσωμεν γεροντικῆς νεότητος.

Ἦχῃτε βαρβαρόφωνα, μπουζούκια καὶ κλαρίνα...
ποῦ σου τὸ κράτος, ὦ λιμέ ; ποῦ σου τὸ νίκος, πεῖνα;
Ἐπικράνη, καὶ γὰρ καθυβρίσθη...
ἐπικράνη, καὶ γὰρ τὴν ἐσάρωσε...
ἐπικράνη, καὶ γὰρ ἐμαυρίσθη,
ἐπικράνη, καὶ γὰρ τὰ 'κακάρωσε.

Ἀνέστη Κορδονάραγας ὡς τρυφερὰ παιδίσκη
καὶ τρέμουν Βασιλίσκοι,
ἀνέστη Κορδονάραγας, παντοῦ χαρὰς καὶ χάχανα,
καὶ βάζουν ὅλοι σήμερα πιπέρι καὶ 'στὰ λάχανα,
ἀνέστη Κορδονάραγας... τζίτζικα μου καὶ φῶς μου...
ἀνέστη Κορδονάραγας... ντελίριο τοῦ κόσμου...
ἀνέστη Κορδονάραγας... βάλτε φωτιά 'στὰ τόπια...
τρέχουν ἀπὸ τὰ χεῖλη του σερμπέτια καὶ σιρόπια...
ἀνέστη Κορδονάραγας... παντοῦ κρασσοκατόντζις
καὶ σφιγγὸς φουσικοδενητριάς καὶ πρασινάδα κι' ἀνοιξίς...

ἀνέστη Κορδονάραγας... γλυκολαοῦν τάηδονα
καὶ τάντερά μας ὅπως πρὶν δὲν στοίβουν σὺν κορδόνια...
ἀνέστη Κορδονάραγας κι' ἀγῆρας Κορδονάτος,
ὕπερ ἡ δόξ' αἰῶνος καὶ αἰώνιον τὸ κράτος.

Εὐαγγέλιον κοινὸν
καὶ πολὺ Πάσχαλινόν.

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ Δευτέρας γενεμένης
καὶ τῆς Κορδονάρας τῆς σεπτῆς ἐκ νίκης μεθυμένης,
ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ παραπαῖον βῆμα
προσῆλθον εἰς τὸ μνήμα,
ποῦ τὸ ψωρο-Ρωμαῖικο τὸ χρεωκοπημένον
κατέκειτο θαμμένον.

Κι' εὐθέως ὡς περίεργα προσκύψαντες παιδάκια
κυττάζουσαν κατακείμενα τὰ νεκρικὰ σπυδαῖα,
καὶ πάλιν ἐρευνήσαντες τοῦ μνήματος τὸν χώρον
τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐνόμιζαν ὡς μῦθον,
ἀλλ' εἶδαν Ἀγγέλον λευκὸν καὶ φαβοριτοφόρον,
καθήμενον 'στὸ μνήματος τὸν κυλισθέντα λίθον.

Οὗτος δ' ὁ λάμπων Ἀγγέλος μεσσοβολῶν θυμίσμα
εἶπε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας μ' ἀγγελικὸν μειδίσμα :
«τίνα ζητεῖτε, κύριοι, μὲ βλέμμα τραυμασμένον ;
ζητεῖτε τὸ Ρωμαῖικο τὸ χρεωκοπημένον ;

ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγγήγερται, οὐκ ἔστι πλέον ὧδε,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶδε.»

Βρέ τί μᾶς λές; ἀπήντησαν ὁτὸν Ἀγγέλον ἐκεῖνοι,
τοιούτον θαῦμ' ἀδύνατον πῶς δύναται νὰ γίνη;
ἀλλ' αἶφνης τὸ Ρωμαῖκο ἐπρόβαλε φαῖδρον,
ἄρτιμελές κι' ἀκέραιον,
καὶ τότε περιπλέξαντες Κορδόνιον ἄδρον
ὥς εἶδος περιδέραιον,
εὐθέως περιέβαλον τὸν τράχηλον τὸν κύκνειον
τοῦ φαβοριτοφόρου,
κι' ἀλλήλους ἀσπαζόμενοι τὸ θαῦμα κατεδείκνουν
Ἀγγέλου λιμαδόρου,
κι' ἐγείραντες ἀμφοτέρω τὸν ἀναστάντα Λάζαρον
μετὰ πομπῆς ἀπήγαγον πρὸς τὸ Λαχανοπάζαρον,
κι' ἐκήρυξαν τὴν ἔγερσιν καὶ γυναίξιν κι' ἀνδράσι
λέγοντες ὁ Κορδόνιος πῶς θὰ Κορδονοδράσῃ.

Κι' ἐκεῖθεν πορευόμενοι πρὸς γῆν Ἐπαγγελίας
εἶδον ἐμπρὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦπαν ποῦ πηγαίνει,
κι' ἐκεῖνος ὑπετραύλισε «στὴν Λόντρα τῆς Ἀγγλίας,
ἐδῶ δὲν εἶναι προκοπὴ καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει.»

Καὶ τότε γονατίσαντες ταιχῦτα προσφωνοῦν:
«μαυρίλα συνεσκότισε τὸν ἰσχυρὸν σου νοῦν,
μὰ μὴν κακίῳνης σὰν παιδί καὶ μὴν ἀποχωρῆς,
συγχώρει τοὺς μαυρίσαντας κι' ἔλα ὅτ' ἀσφαλῆ σου,
κι' ἂν ὁ Κορδοναρούμπαρος ὑμῆται Θεοδώρης
γί' αὐτὸ μὴν ἀπειπίζεσαι... βολὰ του καὶ βολὰ σου.»

Παῦσε τὴν ἀποχώρησιν... βεβαίως εἶναι κρῖμα
τὸ στόμα τὸ βροντόφωνον νὰ στερηθῇ τὸ βῆμα
καὶ μανιώδης δίχως σὲ νὰ συγκροτῇται μάχη,
ἀλλ' ὅμως ἡ πολιτικὴ τέτοια φαρμάκιον τᾶχει,
κι' ἐκεῖνον, ὅστις ἄλλοτε σκληρὸν ἐπῆρε τουμπαρον,
τὸν λέγουν Κορδονάραγα καὶ Κορδονοκαλούμπαρον.

Γιὰ σένα δὲν ταιριάζουνε καθόλου τὰ γεινάτια
κι' ἡ κακία σου πιστεύομεν πῶς εἶναι γιὰ τὰ μάτια,
κι' ἂν ὅτ' ἐπὶ μεγάλην ἔδραν σου στρωθῇ κι' ὁ Γουλιμῆς
γί' αὐτὸ τί φταῖμ' ἐμεῖς;

Χύσε νερὸ μὲς ὅτ' οὐκ αἶμα, μὴν παρ' ὅτ' ἐγγλιτέρα,
σύ λέγεσαι μονάκριβος Μυλλόρδος ἐδῶ πέρα,
ἐνῶ, καθὼς γνωρίζετε, ὅτ' ἐπὶ Λόντρας τὴν ἀντάρα
εἶναι Μυλλόρδοι πάμπολλοι καὶ δέκα ὅτ' ἐπὶ πεντάρα.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μᾶς ἐρείπια καὶ ράκη
καὶ πρόσελθε νηφάλιος καὶ σώφρων βοηθός,
συγχώρει δὲ τοὺς ἐκλογεῖς, ποῦ σ' ἐβγαλαν κοράκι,
ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδασιν τί κάμνουν ἀληθῶς.

Ἡ πείνα πρὸς μετάνοιαν τοὺς πάντας προσκαλεῖ,
καὶ σὺ παλῆος ἁμαρτωλός, κι' ἐμεῖς ἁμαρτωλοί,
ἀλλ' εἶναι πολυεὐσπλαγχνὸς ἡ τῶν Ἑλλήνων φύσις
καὶ πρὸς ἀλλήλους δώσωμεν ἁμαρτημάτων λύσεις.

Ἐλθέτω τώρα κι' ἐφ' ἡμᾶς ἡ τῆς συγγνώμης χάρις,
κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς,
ἀμέσως βάλε τὴν Ἑλλάδα προσωρινῶς ὅτ' οὐκ οἶδαι
καὶ σὺρε σὲ ταξιδί.

Σὺρε νὰ βρῇς τὸν Σώλσβουρου, νὰ βρῇς τὸν Τσαμπά,
κι' ὅσους ὑπῆρξαν σύμμαχοι καὶ φίλοι μας πιστοί,
ὅταν δ' ἐκεῖνοι τίποτα γιὰ τοὺς Ρωμηούς σου λέν
νὰ λές «Κορδοναρούμπαρος» πρὸς τούτους Ἀγγλιστί.

Ἐπιμελοῦ, κοπιᾶζε, κι' εἰς ὅλας σου τὰς σχέσεις
δεῖχνε καὶ τράχηλον ὀρθὸν καὶ στιβαρὰν παλάμην,
ἀλλ' ὅμως κάλπας Βουλευτοῦ ποτέ σου μὴν ἐκθέσης
μηδὲ καὶ ὅτ' ἐπὶ Μιδλόθιαν, μηδὲ ὅτ' ἐπὶ Βιρμιγγάμην.

Ἀκόμη μᾶς χρειάζονται τὰ φῶτα σου τὰ πλούσια,
κι' ἀφένονται σοὶ σφάλματα, κι' ἐκούσια κι' ἀκούσια,
ὅσα μὲ λόγον ἡμαρτεῖς καὶ μ' ἔργον καὶ διάνοιαν
κι' ἐξέσπασαν ὅτ' ἐπὶ σήμερον στομαχικὴν ἀδράνειαν.

Ὡρα καλὴ... μὴν ἀρνηθῇς τοὺς φίλους σου τοὺς πρώτους,
μηδὲ τὴν διαρρέουσιν κι' ὑπόσθρον σκαφίδα,
καὶ πρότρεπε τοὺς Ἰρλανδοὺς, τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Σκωττοὺς
νὰ βάζουν ὅτ' ἐπὶ σήμερον στομαχικὴν ἀδράνειαν.

Δὲν λησμονοῦμεν πώποτε τοῦ λόγου σου τὴν ρώμην
κι' ἐμεῖς οἱ δὲ τοῦλάχιστον σου δίδομεν συγγνώμην.
Μ' αὐτὴν τὴν ἀποχώρησιν πολὺ μᾶς συγκινεῖς,
ἀλλ' ὅμως τώρα πῆγαίνε νὰ μάθῃς νέους τρόπους,
κι' ἐπάνελθε ὅτ' ἐπὶ πατριον, μὰ δίχως νὰ φρονῇς
πῶς κὰν ἡ πείνα λιγερὸς καὶ σβέλτους τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶπαν αὐτὰ ὅτ' ἐπὶ φύγοντα, κι' οἱ δὲ γονατιστοὶ
μὲν βοαγιαζὶ ἐβόησαν πρὸς τούτον Γαλλιστί,
καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησαν μετ' ἄλλων ἱκετῶν
κι' ἡ δὲ ψευτοφυλλάδες,
κι' εἶδαν ἀνθρώπους ἐξαφνα περὶ τοὺς ἐκατὸν
ντυμένους μὲ βελλάδες.

Κι' ἐρώτησαν περίεργοι πρὸς τί φρακοφοροῦν,
ἐκεῖνοι δ' ἀνταπήντησαν πῶς ὅλοι καρτεροῦν
τοῦ Μπάμπια Κορδονάραγα νὰ γίνων Ἰπουργοί,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Ποντίφηκος ἡ πρόσκλησις ἀργεῖ.

Κι' ἡ θεὰ τῶν Ἰπουργῶν καὶ φρακοφόρων λύκων
τὸν Φασουλὴν καὶ Περικλῆν μεγάλως συνεκίνει,
καὶ κράζοντες «Κορδόνιος» ἐπέστρεψαν κατ' οἶκον
κι' ἀμέσως τὴν βελλάδα τῶν ἐφόρεσαν κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἐπρόσμεναν νυχθημερόν ἐν δόξῃ καὶ στολῇ
μήπως κι' εἰς τούτους πρόσκλησις ἀνέλπιστος σταλῇ.

Μιλτιάδης Νεγρεπόντης καὶ τοῦ Λυδερὸς ἡ Μαρία,
ταιριασμένο ζευγαράκι μὲ χαρίσματα μυρία...
κι' ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη κρέμα, μύρον, ἄρωμα, μπουγάτα,
μὲ μὲν καὶ ἄρχοντίκι, τέλος πάντων ἀπὸ ράτσα.
Τι στεφάνια καὶ τί κόσμος!... πόσος γάμος, ποῖα φέστα,
κι' ὁ Διάδοχος κουμπάρος, κι' ἐννοεῖτε πᾶς τὰ ρέστα.
Μολοντοῦτο κι' ἐντοσοῦτω κι' ὁ Ρωμῆος σκιρτῶν προβαίνει
καὶ μ' ἀνθρώπους καὶ ρόδι Ἀπρίλην τὸ χρυσὸ ζευγάρι ραίνει.